

Studiul 12

14 martie - 20 martie

Smerenia înțelepților

Textul de memorat: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!” (Matei 5:3)

În Biblie, smerenia este considerată o virtute importantă. Moise este numit „omul cel mai smerit care a trăit vreodată” (Numeri 12:3 – în vers. KJ; în trad. Cornilescu: „Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului”). Potrivit textului din Mica 6:8, principala cerință a lui Dumnezeu de la om este să umble smerit cu Dumnezeul lui. Domnul Isus a arătat, la rândul Său, că smerenia este un ideal pe care creștinul ar trebui să-l adopte: „Oricine se va smeri ca acest copilăș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor” (Matei 18:4).

Și, în definitiv, cu ce se poate lăuda omul? Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii, fiecare dar, fiecare talent - toate vin de la Dumnezeu în care „avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele 17:28). Iar în lumina crucii, până și așa-zisa noastră neprihănire seamănă mai degrabă cu o „haină mânjită” (Isaia 64:6). Atunci, cu ce ne mai putem lăuda?

Studiul din această săptămână este despre smerenie. Având în vedere situația în care ne găsim, nu ar fi oare o nesăbuiță din partea noastră să nu fim smeriți?

Duminică, 15 martie: Cine crezi că ești?

1. Citește Proverbele 30:1-3,32,33. Ce ne spun aceste versete?

Negarea de sine pe care o putem observa în aceste texte biblice face notă discordantă cu înălțarea de sine caracteristică monarhilor din Orientul Apropiat antic, cărora le plăcea să se laude cu înțelepciunea, cu realizările și cu victoriile lor. Despre Solomon însuși a fost consemnat faptul că „a întrecut pe toți împărații pământului în bogății și înțelepciune” (1 Împărați 10:23; Eclesiastul 2:9). Iar Nebucadnețar declara cu îngâmfare: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” (Daniel 4:30).

Scriitorul acestui pasaj își cunoaște ignoranța și numește lauda de sine „prostie”. Cuvântul ebraic folosit aici pentru „prost” este *nabal*, de unde și numele lui Nabal, un exemplu de om mândru și nebun (1 Samuel 25). Această laudă de sine, care implică mândria, include și posibilitatea de a-i umili pe alții și de a stârni mânie și disensiuni. Apostolul Pavel i-a numit „nebuni” pe unii membri ai bisericii din Corint care se considerau înțelepți și, mai mult, se lăudau cu aceasta (2 Corinteni 11:18,19).

2. Citește Luca 18:9-14. De ce ne este atât de ușor să adoptăm atitudinea fariseului? Ce putem face pentru a ne feri de această ispită?

Nu poți decât să-i compătimești pe oamenii lăudăroși (de obicei, aceasta este o mască a nesigurăței), fiindcă lauda lor de sine ne arată cât de mult se pot înșela și cât de ignoranți sunt.

Luni, 16 martie: Știința sfinților

Mândria apare la oamenii care nu-L cunosc personal pe Domnul. Smerenia este trăsătura omului care are o viață de comuniune cu Dumnezeu, deoarece el se află într-o legătură permanentă cu

Acela care este infinit mai mare decât oricare dintre noi. Când ne gândim la dimensiunile universului și când înțelegem că ne închinăm Celui care a creat acest univers și care, în persoana Domnului Isus, a suferit pe cruce pentru noi, ne mai putem mândri cu ceva?

3. Citește Proverbele 30:3-6. Ce ne spun aceste versete despre puterea, măreția și tainele lui Dumnezeu?

Expresia „știința sfinților” trebuie înțeleasă ca însemnând „cunoștința Celui Sfânt” (NTR) sau „cunoașterea despre Dumnezeu”. Afirmatia din versetul 3 este urmată de cinci întrebări retorice care ne pun în situația de a recunoaște că nu înțelegem multe lucruri despre Dumnezeu.

4. Recitește întrebările din versetul 4. Ce somație găsim în ele?

Dumnezeu este Creatorul (primele patru întrebări) și de aceea El rămâne cu mult deasupra capacității noastre de a înțelege (întrebarea a cincea). Dumnezeu l-a somat pe Iov prin întrebări asemănătoare, ca să-l ajute să își dea seama că nu poate cuprinde cu mintea lui limitată căile Sale (Iov 38 - 40:2).

Din faptul că Dumnezeu este Creatorul și că noi, oamenii, nu-L putem cunoaște pe deplin, se desprinde o lecție esențială cu privire la atitudinea noastră față de revelația Sa scrisă, atât de des pusă la îndoială de cercetători. Cine suntem noi, cei pentru care înțelegerea celor mai simple lucruri din natură este obscură și plină de taine, ca să contestăm Cuvântul lui Dumnezeu sau anumite fragmente din el, care ne pun în încurcătură ori ne deranjează?

Meditează mai mult la grandoarea și la misterul lucrurilor create de Dumnezeu. Ce ne spun acestea despre grandoarea și misterul Lui? De ce ar trebui ca acestea să ne însuflească și să ne dea speranță?

Marti, 17 martie: Nici prea mult, nici prea puțin

În capitolul 30:7-9 găsim singura rugăciune consemnată în Proverbele. Și nu este întâmplător că ea urmează imediat după recunoașterea calității de Creator a lui Dumnezeu (vers. 4) și după asigurarea despre credința Sa (vers. 5).

5. Citește Proverbele 30:7-9. De ce ar cere cineva aceste lucruri?

Înainte de a-I cere lui Dumnezeu un anumit lucru, este important să ne asigurăm că relația noastră cu El este solidă. Dacă am recurs la minciună, înseamnă că ne purtăm ca și cum Dumnezeu Atotștiutorul nici nu ar exista. De aceea este atât de necesară mărturisirea păcatului pentru a primi iertarea (1 Ioan 1:9). Noi nu Îl putem păcăli pe Dumnezeu. El ne vede exact așa cum suntem. Când ne rugăm, prosternarea, aplecarea până în țărână înaintea Sa (Plângerile 3:29), arată nu doar reverența și umilința noastră, ci și recunoașterea goliciunii noastre spirituale înaintea Sa.

În versetul 8, scriitorul Îi cere lui Dumnezeu să nu-i dea nici sărăcie, nici bogăție. În Biblie, verbul „a da” apare pentru prima oară în legătură cu oamenii atunci când Dumnezeu îi prezintă omului ce „i-a dat” ca hrană (Geneza 1:29). Din acest motiv, în multe culturi, hrana este în mod tradițional asociată cu rugăciunea. Nevoia de hrană, care ne face atât de dependenți de Creator, face din rugăciune o experiență esențială pentru supraviețuire.

Cele două cereri nu urmăresc doar echilibrul omului, ci, în primul rând, au în vedere slava lui Dumnezeu. Dacă avem prea puțin, ajungem să furăm și să-L insultăm pe Dumnezeu, iar dacă avem prea mult, nu mai simțim nevoia după El și putem ajunge chiar să negăm existența Sa. Merită

remarcat aici faptul că numai a doua situație primejdioasă poate duce la ruperea legăturii cu Dumnezeu; prima are șanse mai mari să ne țină în legătură cu El.

Rugăciunea Domnească amintește și ea această dublă preocupare: (1) cererea: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” (Matei 6:11) ne asigură doar împlinirea nevoilor fizice, iar (2) „și nu ne duce în ispită” (Matei 6:13) are în vedere nevoile noastre spirituale.

Gândește-te cât de mult depinzi de Dumnezeu. Cum ne poate ajuta această realitate să creștem în credință? Care sunt pericolele când uităm de această dependență?

Miercuri, 18 martie: Comportamentul omului arogant

6. Despre ce pericol adus de mândrie aflăm din Proverbele 30:11,17?

Agur începe cu aceasta, deoarece desconsiderarea celor care te-au adus pe lume este culmea aroganței. Merită să amintim aici că, dacă porunca de a-i cinști și binecuvânta pe părinți este însoțită de făgăduința prelungirii vieții (Exodul 20:12; Efeseni 6:2,3), pentru nerespectarea ei era prevăzută pedeapsa cu moartea (Exodul 21:15,17).

7. Dar din versetele 13 și 14?

8. Despre ce atitudine avertizează versetele 12 și 20?

Păcătosul care se crede neprihănit se află într-o stare nenorocită deoarece, fiind convins că este curat și nu are nevoie de iertare, rămâne în păcatul lui. De aceea, ca să poată fi iertat, mărturisirea păcatului este esențială (1 Ioan 1:9). Laodiceenii, care pretind că sunt bogați, inteligenți și bine îmbrăcați și nu-și dau seama că sunt săraci, orbi și goi, sunt sfătuiți să cumpere de la Dumnezeu mijloacele necesare pentru a ieși din această stare rea (Apocalipsa 3:14-18).

„Aici este înfățișat un popor care se mândrește cu posesiunile lui în ce privește cunoștințele și avantajele spirituale. Însă cei din acest popor nu au răspuns la binecuvântările nemeritate pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra lor. Ei au fost plini de răzvrătire și de nerecunoștință și L-au uitat pe Dumnezeu; cu toate acestea, El S-a purtat cu ei cum se poartă un părinte iubitor și iertător cu un fiu nerecunoscător și îndărătnic. Ei s-au împotrivit harului Său, au abuzat de privilegiile Sale, au privit cu ușurătate ocaziile pe care El li le-a creat și au fost satisfăcuți să se afunde în mulțumire de sine, într-o nerecunoștință vrednică de plâns, într-un formalism găunos și în nesinceritate fariseică.” - Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 83

Gândește-te cum te porți cu alții, în special cu oamenii față de care te simți superior: Ce poți face pentru a te purta corect? Cum poți manifesta smerenia necesară pentru aceasta?

Joi, 19 martie: Lecții din natură

Biblia conține numeroase lecții din natură prin care sunt transmise adevăruri spirituale. Cartea Proverbele apelează la o astfel de lecție pentru a ne învăța despre smerenie.

9. Citește Proverbele 30:18,19. Ce ni se spune aici despre limitele cunoașterii umane?

Agur vede taine în multe lucruri aparent „obișnuite”. El prezintă aici o combinație fascinantă de taine. Primele două provin din lumea animală: taina urmei pe care o lasă un vultur rotindu-se în tăcere pe cer sau un șarpe unduindu-se fără zgomot pe o stâncă. Apoi, trece la „taine” din „lumea” oamenilor: neștiuta urmă lăsată de o corabie în mijlocul mării și a relației unui bărbat cu o

femeie/fată. Multe mistere au rămas nedelegate până astăzi, în ciuda tuturor progreselor științei. Cât de important este să știm întotdeauna să apreciem profunzimea și măreția tainelor vieții! Atitudinea aceasta ne va ajuta cu siguranță să rămânem smeriți înaintea lui Dumnezeu!

10. Ce alte mistere din natură captivează atenția scriitorului? Vers. 24-28

Este interesant că, în versetele 20-23, scriitorul vorbește despre nebunia, aroganța și viciile omului, iar apoi trece la lumea animală, îndreptându-ne atenția spre vietăți minuscule pe care le numește „înțelepte”, același cuvânt ebraic folosit cu referire la oameni (Proverbele 3:13), dar și la Dumnezeu Însuși (Iov 12:13; Psalmii 104:24). Nici chiar astăzi, cu toate progresele noastre în domeniul științei, nu reușim să înțelegem în întregime comportamentul acestor vietăți. Nu este deloc de mirare că acțiunile lor au stârnit uimirea acestui om înțelept! El era pe bună dreptate un om înțelept, întrucât una dintre marile dovezi de înțelepciune este recunoașterea limitelor cunoașterii noastre, chiar și cu privire la lucrurile cele mai simple.

Gândește-te la câteva dintre cele mai „simple” lucruri din natură: o frunză, o picătură de apă, o scoică. Cum ne ajută să rămânem smeriți faptul că până și aceste lucruri sunt pline de taine?

Vineri, 20 martie: Studiu suplimentar

„Ar trebui să respectăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ar trebui să avem respect față de această carte tipărită, să nu o folosim pentru lucruri obișnuite și nici să nu o mânuim cu nepăsare. Nu ar trebui să cităm niciodată Scriptura într-o glumă ori să o parafrazăm pentru a sublinia o vorbă cu tâlc. «Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat»; «un argint lămurit în cuptor de pământ și curățit de șapte ori» (Proverbele 30:5; Psalmii 12:6).” - Ellen G. White, *Educație*, p. 244

„Primele cuvinte adresate de Hristos oamenilor adunați pe munte au fost cuvinte de binecuvântare. Ferice, a spus El, de cei care își recunosc sărăcia spirituală și simt că au nevoie de mântuire. Evanghelia trebuie să le fie predicată celor săraci. Ea nu le este descoperită celor mândri din punct de vedere spiritual, care pretind că sunt bogați și nu au nevoie de nimic, ci aceluia care sunt smeriți și cu inima zdrobită. [...] Domnul nu poate face nimic pentru refacerea omului până când acesta nu se supune stăpânirii lui Dumnezeu, convins de propria slăbiciune și dezbrăcat de orice mulțumire de sine. Atunci poate primi darul pe care Dumnezeu așteaptă să i-l dea. Nimic nu este reținut de la sufletul care își simte nevoia. El are acces nerestricționat la Acela în care locuiește toată plinătatea.” - Ellen G. White, Hristos, *Lumina lumii*, p. 299, 300

Întrebări pentru discuție

1. Meditează la planul de mântuire și la sacrificiul care a fost necesar pentru mântuirea noastră. Noi eram atât de căzuți, de corupți și de răi, încât simpla restaurare nu ar fi fost suficientă pentru răscumpărarea noastră din păcat. Nu contează cât de schimbați și de refăcuți suntem, deoarece regenerarea și restaurarea nu ne pot mântui. Avem nevoie de un înlocuitor, de cineva care să stea în locul nostru și a cărui neprihănire să ne împace cu Dumnezeu. Este clar de ce aroganța și mândria sunt, probabil, unele dintre cele mai rele păcate pentru niște ființe decăzute ca noi?

2. În ce privințe depinde existența noastră de Dumnezeu? Ce lucruri din natură ne vorbesc despre modul în care Dumnezeu ne susține existența?

3. Meditează mai mult asupra rugăciunii din Proverbele 30:7-9. Observă aici echilibrul pe care îl dorește Solomon. Cum putem să fim echilibrați în toate? De ce este important acest lucru?

Salvat de trei ori

Jesse și-a pierdut mama pe când avea numai patru ani și a crescut la casa de copii. În adolescență, a cunoscut un tânăr baschetbalist și, când i-a spus cum îl cheamă, acesta i-a răspuns surprins: „Mama ta a fost soră cu tatăl meu!”. Vărul l-a dus la el acasă și i l-a prezentat restului familiei. Atunci, Jesse a aflat că mama lui murise din cauza unor complicații apărute în urma bătăilor primite de la tatăl lui.

Jesse s-a mutat la ei și, cu mânia clocotindu-i în piept, s-a înscris în Garda Națională Aeriană și apoi în Marină. S-a căsătorit, a avut trei copii, dar mai târziu a divorțat. „Eram amărât și aveam sufletul gol”, mărturisește el. „Eram din nou fără familie și complet singur.”

Convins că nu mai are de ce să trăiască, Jesse și-a luat arma și a coborât pe plajă cu gândul să-și ia viața. A intrat în apă și s-a așezat pe o stâncă. A venit imediat după el un polițist, dar Jesse a ridicat pușca și l-a avertizat să nu se apropie. A apărut apoi un colonel de la baza navală și i-a ordonat să arunce pușca. El a refuzat, însă, în momentul în care l-a văzut pe tatăl lui venind spre el, a ridicat țeava puștii, a băgat-o în gură și a apăsat imediat pe trăgaci. A urmat o detunătură și a căzut pe spate... încă în viață. Glonțul rămăsese blocat pe țeavă.

Jesse a fost dat afară din Marină. A încercat din nou să se sinucidă. De data aceasta, a ajuns la urgențe unde l-a cunoscut pe doctorul Nozaki, un medic adventist hotărât să-l salveze. Când și-a revenit după operație, Jesse a găsit pe marginea patului său o Biblie lăsată acolo de doctor. A luat-o și a ascuns-o, dar în fiecare dimineață găsea alta în loc!

La externarea din spital, doctorul Nozaki l-a îndemnat să citească din Evanghelia după Ioan. Deși s-a lăsat înduplecat cu greu, Jesse a promis să citească. Doctorul l-a rugat să treacă pe la el în fiecare zi ca să se asigure că avea hrană și haine. Cu timpul, omul și-a dat seama că preocuparea medicului era sinceră și a căpătat încredere în el. A început să studieze Biblia și doctorul l-a invitat la biserică.

Într-o zi, Jesse s-a întors la stâncă unde încercase să se sinucidă și l-a mulțumit lui Dumnezeu că i-a salvat viața. A continuat să studieze și a primit botezul în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. „Pentru prima oară în viață”, spune el, „am simțit că am pace în suflet.” Mai târziu, la încurajarea medicului, Jesse și soția lui s-au împăcat și s-au recăsătorit.